

Sygn. akt – IX Ka 141/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15. maja 2014 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu w składzie:

Przewodniczący – S.S.O. Aleksandra Nowicka

Sędziowie: S.S.O. Jarosław Sobierajski

S.S.O. Rafał Sadowski (spr.)

Protokolant – st. sekr. sąd. Katarzyna Kotarska

przy udziale pełnomocnika oskarżyciela skarbowego – Urzędu Celnego w T. – Danuty Pec,

po rozpoznaniu w dniu 15. maja 2014 r.,

sprawy **A. R.** – oskarżonego z art. 65§3 kks,

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela skarbowego – Urząd Celny w T.,

od wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 29. stycznia 2014 r., *sygn. akt VIII K 1152/13*,

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że liczbę stawek dziennych grzywny orzeczonej wobec oskarżonego A. R. w punkcie I. tego wyroku podwyższa do 250 (dwustu pięćdziesięciu);

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego A. R. na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Toruniu) 2000 (dwa tysiące) zł tytułem opłaty za obie instancje oraz obciąża go wydatkami poniesionymi w toku całego postępowania.

Sygn. akt IX Ka 141/14

UZASADNIENIE

A. R. został oskarżony o to, że:

w dniu 18 kwietnia 2013 roku przewoził w T. w samochodzie osobowym marki O. (...) o nr. rej. (...) 20 kg tytoniu do palenia, bez wymaganych znaków akcyzy, bez oznaczeń producenta i kraju pochodzenia oraz przechowywał w miejscowości (...) powiat (...) 160 kg tytoniu do palenia bez wymaganych znaków akcyzy, bez oznaczeń producenta i kraju pochodzenia oraz w miejscu zamieszkania tj. T. ul. (...) przechowywał 35,15 litrów alkoholu o stężeniu 90 % w butelkach bez oznaczeń, bez wymaganych znaków akcyzy, bez oznaczeń producenta i kraju pochodzenia, stanowiące przedmiot czynu zabronionego z art. 63 § 6 kks, za które należny podatek akcyzowy wynosi 117.048,00 złotych

tj. o przestępstwo skarbowe określone w art. 65 § 3 kks

Sąd Rejonowy w Toruniu wyrokiem z dnia 29 stycznia 2014 r. (sygn. akt VIII K 1152/13):

I. uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, stanowiącego przestępstwo skarbowe z art. 65§3 kks i za to na podstawie art. 65§3 kks wymierzył mu karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po przyjęciu jednej stawki za równoważnej kwocie 80 złotych,

II. na podstawie art. 30 §2 kks i art. 31 § 6 kks orzekł wobec oskarżonego przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych w postaci 35,15 litrów alkoholu znajdującego się w 37 plastikowych butelkach o pojemności 0,95 litra oraz 180 kg pociętego tytoniu i zarządził zniszczenie wyrobów tytoniowych;

III. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 800 złotych tytułem opłaty sądowej oraz kwotę 90 złotych tytułem pozostałych wydatków poniesionych w sprawie.

Od powyższego wyroku **apelację wniósł oskarżyciel publiczny** zaskarżając wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonego zarzucając wyrokowi rażącą łagodność kary grzywny w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości czynu, okoliczności jego popełnienia, właściwości i warunków osobistych sprawcy oraz prewencji indywidualnej i ogólnej.

W oparciu o powyższy zarzut oskarżyciel wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze poprzez wymierzenie oskarżonemu kary 250 stawek dziennych po 200 złotych stawka.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zarzut apelacji oskarżyciela publicznego okazał się co do zasady trafny i doprowadził do zmiany zaskarżonego wyroku w kwestionowanym zakresie.

Zastrzeżeń sądu odwoławczego nie budzi prawidłowość ustaleń przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, natomiast należy się zgodzić ze skarżącym, iż wymierzona oskarżonemu kara grzywny jest łagodna i nie realizuje dyrektyw określonych w art. 12 §2 kks. Kara 100 stawek dziennych po 80 złotych wymierzona oskarżonemu jest zbyt niska w stosunku do wagi popełnionego przez niego czynu. Czynu tego nie można określić mianem błahego bowiem jego przedmiotem był towar na którym ciążył podatek akcyzowy w wysokości ponad 110 tys złotych. Wysokość narzonego na uszczuplenie podatku akcyzowego jest wysoka, i mimo, że kwota ta podpada pod „małą wartość” w rozumieniu art. 53 § 14 kks, to jednak obiektywnie wcale kwotą małą nie jest, a raczej sporą. O dużym stopniu winy oskarżonego świadczy to, że przechowywał on towar akcyzowy w dwojakiej postaci (tytoń oraz alkohol) a nadto, że popełnił przypisane mu przestępstwo w różnych miejscach tj. 20 kg tytoniu przewoził swoim samochodem na terenie T., dalsze 160 kg tytoniu przechowywał w mieszkaniu swojego szwagra w miejscowości W. zaś ponad 35 litrów alkoholu przechowywał w swoim mieszkaniu w T.. Takie „rozlokowanie” towarów najprawdopodobniej służyło zminimalizowaniu ryzyka ujawnienia przestępczego procederu i ewentualnej utraty całości towaru, co niewątpliwie świadczy o wyrachowaniu oskarżonego.

Karą odpowiednią - uwzględniającą w należyty sposób okoliczności czynu oskarżonego, jego wagę, jak też realizującą cele wychowawcze i prewencyjne - będzie dla oskarżonego kara 250 stawek dziennych, czyli kara w wysokości konsekwentnie proponowanej w toku postępowania przez oskarżyciela, dlatego też do takiego poziomu sąd odwoławczy wymierzona oskarżonemu karę grzywny podwyższył, zmieniając zaskarżony wyrok w tym zakresie zgodnie z wnioskiem apelacji, lecz pozostawiając wysokość jednej stawki za równoważną kwocie 80 złotych. O ile bowiem argumenty apelacji przekonały o konieczności podwyższenia liczby stawek dziennych grzywny, o tyle jednak skarżący nie wykazał by przyjęcie przez sąd meriti, że jedna stawka odpowiada kwocie 80 złotych było niesłuszne. Wypunktowane w apelacji okoliczności przemawiały za zaostrzeniem wymiaru kary, co w praktyce oznacza zwiększenie liczby stawek dziennych grzywny. Kwestia liczby stawek jest kwestią wymiaru kary i w tym procesie kluczowe znaczenie mają dyrektywy określone w art. 12 kks. Wysokość natomiast jednej stawki grzywny jest już wynikiem oceny sytuacji majątkowej i osobistej sprawcy oraz jego możliwości płatniczych. Ustalając stawkę dzienną bierze się pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe (art. 23 ust. 2 kks). Skarżący w apelacji odwołuje się tymczasem wyłącznie do stopnia winy oskarżonego, wysokiej społecznej szkodliwości jego czynu a nadto zwraca uwagę na potrzebę zapewnienia realizacji celów kary i z tego wywodzi, że kara grzywny jest za łagodna; te okoliczności jednak o których wspomina skarżący są uwzględniane wyłącznie przy kształtowaniu wymiaru kary a więc mają znaczenie przy doborze liczby stawek, a nie przy decydowaniu o ich wysokości. Skarżący nie przedstawił jakichkolwiek powodów, które przemawiałyby za przyjęciem wysokości

jednej stawki na poziomie wyższym niż 80 złotych. Nie odwołał się ani do dobrej sytuacji majątkowej oskarżonego ani nie zwrócił uwagi na jego kondycję płatniczą, w związku z czym nie było podstaw do podwyższenia wartości stawki dziennej grzywny, o co wnosił.

Sąd odwoławczy nie dopatrył się w zaskarżonym orzeczeniu żadnych uchybień mogących stanowić bezwzględne przyczyny odwoławcze, będących podstawą do uchylenia lub zmiany wyroku z urzędu w dalszej części.

Na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 627 kpk oraz art. 10 i 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983, nr 49, poz. 223 ze zm.) w zw. z art. 113 kks, sąd odwoławczy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 2.000 zł tytułem opłaty sądowej za obie instancje oraz obciążył go wydatkami poniesionymi w toku całego postępowania.